

**RUNOJA
LAINANPÄIVÄNÄ
2025**

Sisältö

Älä tunge niitä oksiasi.....	5
Tarja-Leena Kinnunen	
ÄSSÄLLÄ.....	11
Veli Huovinen.	
Puut puhuvat	13
Keijo Nevaranta	
Koivu ja kivi	15
Keijo Nevaranta	
Kirkko on hengellinen sairaala.....	16
Jarmo Hakkarainen	
SANANVAPPAUS UHATTUNA.....	18
Mauno Keränen	
Minäpä liikuttelin.....	20
Signe Huttunen	
Turvallisesti lähekkäin.....	21
Signe Huttunen	
SINUN ON	22
Veli Huovinen	
TOTTAHAN SE.....	24
Veli Huovinen	

Kovaa ja pehmeää.....	27
Ulla Pekurinen	
Oksien alla	28
Ulla Pekurinen	
Taivaan laajaa kaarta kiertää	29
Päivi Myllynen	
KÄSKY	30
Saara Erkamo	
Vaalenee	32
Päivi Myllynen	
Kaikki pitkät lauseet	33
Päivi Myllynen	
Maahisen mietteet	34
Mika Keränen	
Perhe	35
Marjaliisa Komulainen	

Runoja Lainanpäivänä 2025

Runoja lainanpäivänä vuodesta 1991 lähtien

Julkaisijat :
Kainuun Kirjailijat ry
Kajaanin kaupunginkirjasto
Ulkoasu : Mika Keränen ja Ulla Pekurinen
Kuvat : tekoäly
Kajaanin Offsetpaino Oy 2025

Älä tunge niitä oksiasi

Älä tunge niitä oksiasi eteeni
itse levittelet lehtiäsi
et anna minulle valoa
voi tätä ahdasta taloa
sinun siitepölysiikin
minua aivastuttaa
ja raivostuttaa
ei meidän kannata nyt
riitaa haastaa
muutenkin tämä veto
ja veden puute
minua ainakin raastaa
no ollaan sitten hiljaa

nukutko sinä
en
vaan ihmettelen
no mitä

tuo akka ei anna vettä
niin ei
kastelukannunkin tuosta
keittiöön vei

onko sinulla vielä ensipurkki alla
juu on
ei enää oikein sovi
juuretkaan tähän
pitäisi olla suurempi vähän
pyydä että saat alta kastelevan
juuria valelevan
kuten minulla on
tämä on aivan verraton
voi ryystää milloin haluaa
älä kehu

saanko kysyä yhtä asiaa
kysy pois vaan
joko sinulla vaihdevuosia pukkaa
kun et synnytä uutta kukkaa

oletpa ilkeä
itse olet ryppyinen
kuiva eläkeläiskukka
jos et kohta kuki
niin sinut perii hukka
kato minä olen vielä nuori
ja lehdissäkin vielä
kiiltävä vahamainen kuori
pikapuoliin leiskautan
hehkeän punaisen kukkaryppään
kunhan valoisampaan hyppään
onpa sinulla suuret puheet
no kato haaveet ei maksa mitään
niin ei mutta minä ainakin näivetytyn
ja päivetytyn
auringossa tässä ikkunalla
juu on toisinaan aika lämmin
jossain muualla voisi elää
hieman kätevämmiin

telkkarissa näytti eilen
yhtä luksustaloa
sellaiseen kun pääsisi kukkimaan
ja kun saisimme vielä
kunnon ravinnepuikkoja
ja vettä isoja huikkoja
niin kyllä sitä kukittaisiin
isolla ikkunalla
kunnon Orthexit alla
joka päivä uudet nuput
äkistettäisiin
ja lehtiä synnytetäisiin

oliko se kirjasto se talo
siellä on yleensä isot ikkunat
no ei tietenkään
mutta oli mikä oli
nyt se akka tulee
ja sillä on kastelukannu
täynnä vettä
uudet purkit ja mustaa multaa

aah on se raikas vesi kultaa

nyt kun saimme ravinnepuikkoja

ja vettä kunnon huikkoja

niin huomenna aion tehdä

ihan oikeasti kukan

aiotko ihan isonkin paukaista

joo kertakaikkiaan tulipunaisen

oikein sellaisen klassisen

ikkunan puoliväliin yltävän

aion laukaista

no älä nyt liioittele

minä aion tehdä

lainanpäiväksi valkean

hajuvedelle tuoksuvan ja tyylikkään

herkästä väristä tykkään

mutta ensin nukutaan yö

tai siihen asti

kunnes synnytys käynnistyy

muuten ihmeen hyvin imeytyy

niin mikä

no ravinnepuikosta mehut
sinä olet ravinneongelmainen
en oo
mutta pieni kullan nuppu tarvitsee
äidin rakkautta ja substralia
ihme kun ei kaviaaria

apuaa polttaa kivistää
kauheasti nipistää
äkistä äkistä oikein kovasti
nuppu näkyy jo
ja taivaanrannasta aurinko.

Tarja-Leena Kinnunen

ÄSSÄLLÄ

Saespa sievosen summannii
setelit somat sormillesa
satasia sankollisen

Sangat sirkeet silimillesä
sopivan siistit sittennii

Sielullesa siirappiihi

Saespa sokerii siipimilleen
suolasillisä sekkaan
sulavasti suuhunnii

Silleesä sievän siposesti
sapatilleen sunnuntaeksi

Suoloo suonillesa

Saespa simmoo sittennii
suvellesa sommoo Siirii
sarjoillensa settilöesen

Siispä savusen sikkaarista
soittajalta sormilleen

Sitkun salassaan satasen

Saespa siivet sivullesa
sävelet sunnuntaeksi
sanasensa sopimaanni

Sulle sieluus säpinäähi
säkenii säärillesi

Silimillesi suven suihkeet

Veli Huovinen.

Puut puhuvat

Antakaa puiden puhua!

Puut puhuvat toisilleen juurillaan

ja rihmastojen kautta:

Sienirihmastot ovat metsän internet,
ravinto- ja viestintäverkosto.

Ne ovat verkostoituneet jo paljon ennen ihmistä,
joka vasta kivikaudella keksi sanomalehdet,
nakutteli kalliopiiirroksiin viestejään
jälkeentuleville.

Mutta puut puhuvat.

Talvisessa metsässä kulkiessani voin kuulla
- tai ehkä vain kuvittelen kuulevani -
niiden hiljaisen, hitaan mutinan
metrisen hangen lävitsekin.

Vanhat puut kertovat tarinoita
muinaisesta metsien suuruuden ajasta,
ne jakavat viisauttaan nuoremmille
ja kenttäkerroksen pikkuväelle,

sienillekin joita Linné nimitti tuskastuneena
metsien kuljeskelevaksi roskajoukoksi,
koska ei saanut niitä sopimaan
mihinkään määrityskaavaan,
ei kasveiksi sen paremmin kuin eläimiksi.
Hän ei tiennyt mitään metsän twitteristä
tai kuljetuspalveluista.
Mutta nykyään tieteellisestikin väitetään,
että vanhat vahvat puut
voivat kerätä vettä ja ravinteita
ja välittää niitä nuoremmille heimolaisilleen,
Mutta vanhan puukansan tarinoita
kuulee yhä harvemmin, yhä niukemmin
ja nekin alakuloisina mollisointuina.
Puumaahan on hyökännyt
metsään kuulumaton tunkeutuja, vieraslaji,
joka väittää suorittavansa pientä sotilasoperaatiota
tuhotessaan metsän koko ekosysteemin.

Keijo Nevaranta

Koivu ja kivi

Männyn varjosta kasvaa koivu.

Varjo saa sen hohtanaan valkoisuutta,

Koivun vieressä kivi, ne ovat toisiinsa kiintyneet.

Kun katselen pitkään,

vain varjo liikkuu

mihinkään kiintymättä: ohittaa hitaasti koivun ja kiven,

kunnes lopulta katoaa

havunneulasten ruskeaan

illan hämärtymään.

Ja lopulta katoavat koivu ja kivi

ja on yö.

Keijo Nevaranta

Kirkko on hengellinen sairaala

Konstantinopolin pyhä arkkipiispa Johannes Krysostomos
(k.407)

opettaa ajattomasti, kuinka

kristillisen lähimmäisenrakkauden mittana on Jumalan
Pojan Kristuksen

Rakkaus

Kristus uhraisi maanpäällisen toimintansa viimeiset vuodet
erityisesti

rakkauden palvelukseen

Hän osoitti rajatonta lempeyttä elämässä eksyneitä
kohtaan,

lohdutti murheellisia ja puolusti

sorrettuja

Pyhä Johannes Krysostomos muistuttaa väsymättömästi,

ettei kristityn nimeen sisälly pelkästään usko,

vaan myös Kirkon terapeutin elämä ja

lähimmäisen pyyteetön auttaminen

Kirkkoisä korostaa opetuksissaan,

että ylellinen elämä ruokkii ihmissielun

välinpitämättömyyttä

Jumalan Rakkautta kohtaan
Siksi Kirkon jäsenen on hyvä
omistaa rahan sijaan
Jumalan pelko ja Hänen
oikeudenmukaisuutensa
Pyhä esipaimen Johannes julistaa:
rahanhimoinen ihminen kokoaa aarretta kukkaroon,
mutta hengellisesti köyhä taivaan valtakuntaan
Evankeliumi antaa ihmiselle oikeuden omistaa ajallisen
elämän hyvyyksiä,
mutta ne eivät saa olla hänen ainoana
huolenaan
Pyhä Johannes Krysostomos on
Kirkon laupeudentyön väsymätön opettaja
Hänelle Kirkko on terapeutin klinikka,
ei oikeusistuon
Kirkko on hengellinen sairaala ja parantaja on
Kristus

Jarmo Hakkarainen

SANANVAPPAUS UHATTUNA

Se ei ollenkaan toivottu tiivis loppupäätelmä sadunhohtoisissa unelmavaltioissa, että ihme suuripäiset ja vaaralliset terroristit Universumin kaakkoisosassa saivat aikaan sen ikävän tosiasian, että optimistisen sanomisen aika loppui aivan liian lyhyeen.

Myös samaan aikaan sattunut suuri mystinen kuolleisuusaalto piinasi vielä viime vuonna ylenmäärin Libyan sateettomilla aavikoilla.

Yhäti enentyvä kaamosmieliala viitoitti loppulaskelmissamme Vihreän Liiton pörssianalyttikoiden mielipiteen ilmaisua entistä pahamaineisempaan suuntaan.

Emme koskaan saa antaa periksi kansanvihollisille sanoivat silloin Etelämaiden tarkkakorvaiset ja tuhdit mahtipäämiehet.

Niin oikein onkin, että emme saa ikinä luovuttaa ikaikaista sananvapauttamme sitä uhkaavien tulimaa-valtioiden parhaimmissa asemissa olevien villikkoihmisten uhkausten edessä.

Mauno Keränen

Minäpä liikuttelin.

Pikku Johanna

kertoi aamulla iloisesti:

- Minäpä liikuttelin

yöllä varpaitani

jotta tiijän

eläkö minä.

Signe Huttunen

Turvallisesti lähekkäin.

Kaksi hirsiaittaa
lepikon reunassa.

Turvallisesti lähekkäin.
Elämän kokemuksista rikkaina
ajan haurastamina

hirsiaitat
turvallisesti lähekkäin
kuin ukki ja mummo
kauan sitten...

Aittapolku on pehmeä ja lämmin
vieläkin.

Signe Huttunen

SINUN ON

Sinun on ihanat kimmelesi
hankesi hohtavaiset
nuo taivahasi valkeiset

Tähtesi tuhannen tuikkivaiset
kuun kultaiset varjotkin

Sun heleäiset helmikuut

Sinun on talvies ahavat
maalisten pihkapuutkin
solisevat huhtisten purot

Toiveeni kevään keveästä
auringon lempeästäis

Valojesi huumaavat hetket

Sinun on unelmien vaahtoset
liplatukset rannoillani
hempeyden aaltosetkin

Sydämet sannalle siirrettynä
on ajatuksin piirrettynä

Oi onneni omenainen

Sinun on rakkaani kesäni henki
lempi mun rinnuksillain
suven tuulet säihkehilläis

Heinäkuitteni heltehillä
korjuilla elokuiden

Sinun on syksyni kulta

Veli Huovinen

TOTTAHAN SE

Runomies se vittuiloo
ikenilläsä joo
suu tyhjänä käy
eikä hampaeta näy

Muuten vuan irvuiloopi
ironiassaan soepi
jotensahhi saekkaroeppi

Luulee olevasa viisashii
kätevä kielesä kannoella

Hiekoillasa ja rannoella

Runomies se hakkoo viat
törkimykset ja siat
omiasa huomoo ei vaesinkaan
lasisilimällä laesinkaan

Kuulolaetteesa surinoella
männään arvijoella
muka muistiisa mukkaellen

Siinäpä nitropurkeillasa
viivoilla loppusuoran

Rinta kuarella mualiin

Runomies se piätäsä aukoo
pitämättäsä taukoo
sieltä sänkiesä periltä
jottaen mies aena laukoo

Välliin se sattuu kohillesa
tuhannen hutisa seasta
töksähellen tuurillasa

Lyijykynnee se terottelloo
tuas mahanpohjassa velloo

Nyt hernesoppoo syvä täytyy

Veli Huovinen

Kovaa ja pehmeää

Maan pinnalta, jään alta paljastuu pehmeää kasvualustaa,
uuden versoa.

Munan kuori särkyy ja sisältä löytyy elämän alku,
uutta luova.

Käden sipaisun pehmeys poistaa kovat sanat,
anna minulle anteeksi.

Tassa mina olen, maailman kovettama,
annna minulle toivoa.

Ulla Pekurinen

Oksien alla

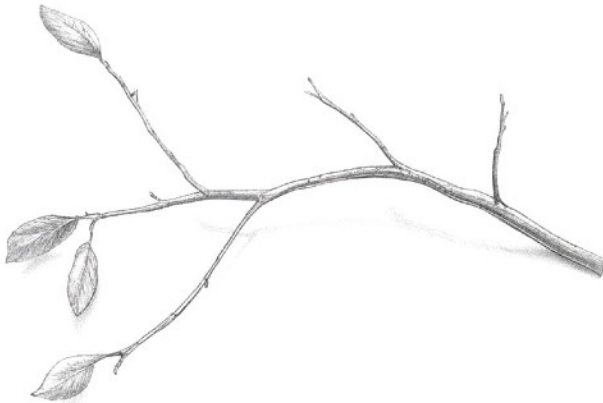
kiven sylissä

istun vieraana ja

piirrän karttaa

olemisesta.

Ulla Pekurinen

Taivaan laajaa kaarta kiertää

Taivaan laajaa kaarta kiertää

himmeä satelliitti,

ihmisen kiireinen kuva

pimeydessä on katsottava

itseään peilistä,

tuhansista tähdistä ja

silmistä, jotka katsovat kohti

kuvista, joissa vesivirrat peittävät kadut

ja lopettavat monen ihmisen kiireet,

hukuttavat tähtien joukkoon

näenkö kuvani taivaan peilissä

Päivi Myllynen

KÄSKY

KIRJOITA RUNO!

Riimejä puno

p u d o t t e l e kirjaimia
säkeiden suortuvia

kauniita ja samia

tai vaan ihan omia...

Venyttele viivytellen.....

kynänpäätä pureskellen

PALJON LISÄÄ POHDI!

Etkö kertoa tohdi?

Vai liekö **RAISU** alustus

intohengen tappava **T**

I

P

U

T

U

S

NOSTA JO PÄÄ POIS PYLLYSTÄ!

Hae suttupaperia hyllystä.

Vilkaise vaikka ulos.

VISKAA PÖNTTÖÖN ALAKULOS!

Vain sanoista syntyy **TU-LOS.**

SeonnytjoKIIREjaPAKKO, muutentuleeSAKKO

”Ketteristä kirjaimista
hikisistä lauselmista
sutatuista sepustuksista
ärjyvistä tuotoksista
keikkuvista ripustuksista
keskittymisharjoituksista
otsalohkon supistuksista
pakotetuista ponnistuksista
syntyy sanat äkeet
ja VIIMEISET SÄKEET”

KÄSKY on TÄYTETTY
MAAILMALLE taas NÄYTETTY
pystyn **MINÄ** kyllä
vaikka en **NOBELIIN** yllä.

Saara Erkamo

Vaalenee

Vaalenee, aurinko kohoa
mustan metsän takaa, osuu terälehtiin,
neulasiin, ja ihmisen sydän värisee

Avoimien ikkunoiden läpi lankeaa
sisään talvipäivän valo

eilisten päivien sävy kaikuu mielessä,
puhutut sanat, niihin kätkeytyneet tunteet

kuulijan mieltä liikuttaa
auringon ja pilvien leikki taivaalla
iholla tuntuva lämpö ja kylmyys
rakkaus valoon
sanoihin

Päivi Myllynen

Kaikki pitkät lauseet

Kaikki pitkät lauseet ovat
turhat varjostumat silmiesi alla

Päivi Myllynen

Maahisen mietteet

metsän keskellä, vaaran laella
kuusen kannossa, kaarnan alla

asui sellainen pikkuinen ukko
jolla oli partana naavatukko

päällään piti sarkaista takkia
sekä tuohesta tehtyä lippalakkia

kerran se kivellä istuskeli
ja omia juttujaan mietiskeli

“että liekkö tuossa touhussa mitään järkeä
kun kaikki hieno pitää aina särkeä”

Mika Keränen

Perhe

Joku laskeutuu rantaan.

Se on peura.

Se ui lahden poikki

saareen.

Vasat seuraavat emoa.

Kruunupäinen hirvas

katsoo.

Kääntyy takaisin

metsän peittoon.

Yksin.

Marjaliisa Komulainen

